

NAMN ATT MINNAS

OLE JÖDAHL

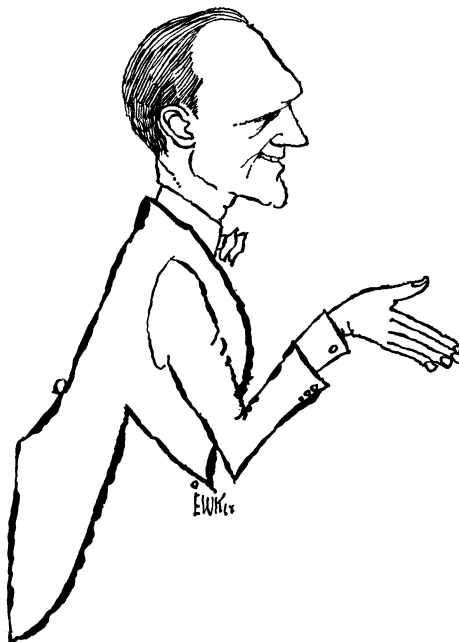
Länge såg det ut som om Leif Belfrage skulle förbli kabinetssekreterare till döddagar eller åtminstone till uppnådd pensionsålder. Med mer än tio år på posten är han sedan länge rekordhållare i raden av våra kabinetssekreterare.

Läget var följande. Kabinetssekreteraren har enligt gammal kutym rätt att för sin räkning göra anspråk på den av de stora ambassadörsposterna, som tilltalar honom mest. Den enda post Belfrage ville ha var London. Men i London satt Gunnar Hägglöf, som trots upprepade påstötningar vägrade att flytta på sig, eller om man så vill uttrycka det: trots smickrande anbud om Paris blygsamt avböjde.

Ekvationen föreföll olöslig och stagnationen följaktligen oundviklig. Liksom Hägglöf i London höll på att bli en doyen som man inte sett maken till sedan Soto Mayors dagar i Stockholm — nota bene vad gäller tidrymden, Hägglöf har veterligen varken duellerat eller givit namn åt en gösfilet — höll Belfrage på att bli en doyen utan motstycke bland kabinetssekreterare. Hans titel tycktes som gjord att över sättas till engelska — *permanent under secretary*. Utrikesexcellensen Nilsson torde inte ha varit onöjd med sakernas tillstånd; han hade vant sig vid och trivdes med Leif Belfrage och uppskattade säkerligen i hemlighet den takt och det tålmod hans närmaste man utvecklat när det gällt att stoppa de värsta socialdemokratiska galenskaperna på det utrikespolitiska området.

Så kom då den stora överraskningen. När Gunnar Hägglöf efter Rolf Sohlmans frånfälle — man hade så när sagt *as a matter of routine* — för tredje gången tillfrågades om han ville ha Paris, svarade han ja. Här finns ingen anledning att spekulera om orsaken. Det kan räcka med att notera att Hägglöf själv lär ha betonat att de Gaulle och den svenska regeringen i stor utsträckning har sammanfallande synpunkter på utrikespolitiken — och så till vida äger ju detta sin riktighet som ingendera parten tycks önska Sveriges inträde i EEC. Alltnog Belfrage kunde få sitt London och en ny kabinetssekreterare skulle följaktligen utses. Torsten Nilsson gillar, som antytts, att se, om inte feta människor omkring sig, så dock välbekanta ansikten och det är knappast någon hemlighet i utrikesförvaltningen att han önskat en av sina närmaste medarbetare i departementet på posten.

Men nästa år är valår och hr Åke Ortmark har i sin famösa skrift om maktspelet i Sverige påtalat ett faktum som sedan länge oroat vissa socialdemokratiska kretsar, nämligen att den s. k. utrikesledningen har en betänklig borgerlig slagsida. Det finns åtskilliga tokar (alternativt entusiaster) inom SSU, Stockholms Arbetarkommun, Aftonbladets redaktion och åtminstone en och en osedvanligt kvalificerad sådan i Sveriges riksdag, hr Oskar Lindkvist, som så att säga kräver utrikesförvaltningens socialisering och vem skulle vara mera lyhörd för

sådana krav än statsrådet Palme? Han och hans anhang lyckades också övertyga hr Erlander om att nu var tiden inne att placera en partivän på kabinetssekreterarposten och för detta fick den föga entusiastiske hr Nilsson böja sig.

Frågan var bara: vem? Att ta Agda Rössel — som hr Undén förmodligen hade gjort om han alltjämt varit utrikesminister — skulle ha varit att utmana löjet. Inga Thorsson hade hr Nilsson i grevens tid lyckats pracka på FN, en av hans fåtaliga men också en av hans största diplomatiska bragder. Kaj Björk är — även om sikten något klarnat sedan den tid han benämndes Dimmornas Kaj — alltför rutinerad, Sven Backlund är alltför intelligent och självständig. Återstår, genom uteslutningsprincipen, ambassadör Ole Jödahl. Det blev han, som bekant.

Det finns ingenting ont att säga om Ole Jödahl och faktiskt en del gott.

Icke desto mindre måste hans utnämning till kabinetssekreterare betecknas som skandallös. Det beror inte på att han är socialdemokrat — om en socialdemokratisk diplomat är den för posten bäst kvalificerade skall han självfallet ha den. Men med all aktning för hr Jödahl måste det sägas att det finns minst ett halvdussin kandidater till kabinetssekreterarposten som är långt bättre meriterade än han. Den enda merit hr Jödahl har men hans konkurrenter saknar är partiboken. Och man bör hålla i minnet att kabinetssekreterarposten aldrig på samma sätt som statssekreterarposten i övriga departement kan betraktas som en rent politisk post, eftersom UD är både departement och ämbetsverk och kabinetssekreteraren icke blott både statssekreterare och expeditionschef i samma person utan därtill biträdande verkschef.

Ole Jödahl är född 1910 i Färila i Hälsingland, där hans far var skogs-

inspektör, och blev efter studentexamen 1930 medarbetare och småningom redaktionssekreterare i Vi. Hans politiska intresse accentuerades efterhand och 1938 gick han definitivt över till den politiska journalistiken som redaktör för SSU:s tidning Frihet. Efter Aftontidningens tillkomst blev han andre redaktör och utrikesredaktör i denna tidning och var samtidigt utrikespolitisk kommentator i partitidskriften Tiden. Han gjorde sig känd som en måttfull och välinformerad och också inte särskilt medryckande utrikespolitisk skribent.

När skördetiden utbröt hörde Jödahl till dem som skulle belönas för nitisk och trogen tjänst. Han utnämndes till pressattaché i Helsingfors 1945, varifrån han redan samma år överflyttades till Moskva, där han stannade till 1948. Detta år utsågs han till chef för UD:s pressbyrå, som han skötte lugnt och sansat. Fem år senare ansågs han ha tjänat tillräckligt länge för Rakel och upphöjdes till sändebud i Belgrad för att år 1956 befordras ytterligare ett steg genom att utnämnas

till ambassadör i Bonn.

Ole Jödahl har fördelen av en lång, mer än tjugoförårig erfarenhet i utrikesförvaltningens tjänst. Ingen kan gärna bestrida att han är hederlig, rättfärdig, arbetsam och korrekt, men tyvärr inte heller att han är färglös, operoslig och så tystlåten att han nästan kan kallas intetsägande. Även om han inte på minsta sätt är någon politruktyp är det illavarslande att han ingalunda besitter den auktoritet eller ens den smidighet som erfordras för att kunna stödja Torsten Nilsson när det gäller att förhindra varje missbruk av den svenska utrikespolitiken som tillhygge i den socialdemokratiska valpropagandan. Ole Jödahl är inte mannen att stå Olof Palme emot. Man får därför hoppas att hans kabinetssekreterarperiod blir så kort som möjligt och att han på hösten 1968 får dra sig tillbaka till någon behaglig reträttpost i fjärran land. Även en politisk kabinetssekreterare bör ju ha rätt att välja — om han väljer i tid.

G. U.

Good Year — en av världens största gummiproducenter svarar för originalreceptet.

Geveko Industri AB är svensk tillverkare av denna sensationella fasadskyddsfärg.

MURFAST

gummibaserad totalskyddande fasadfärg — provad i stora delar av världen

MURFAST har sedan många år provats under vitt skilda förhållanden: intensivt solflöde på Amerikas västsida, sotiga industriområden på den europeiska kontinenten, froststränga nordländer, saltmättade och högfuktiga kustlandskap (tex Norges och Sveriges västkust). Överallt har MURFAST visat helt övertygande kvalitetsegenskaper!

Varför är MURFAST så särskilt bra?

Bindemedlet i MURFAST består av syntetiskt gummi löst i ett organiskt lösningsmedel vilket gör att färgen kan tränga in i underlaget och ge god vidhäftning även till kritande underlag. MURFAST ger en bestående tålig och e-l-a-s-t-i-s-k färgfilm, som **totalskyddar fasaden mot fukt utifrån.**

MURFAST har en speciell sammansättning som gör att **all fukt inifrån obehindrat passerar ut.** Skadlig kondens i väggen eller ytskiktet elimineras. Isolering förmågan ökas avsevärt och **frostskador eller ytsprängningar förhindras effektivt.** MURFAST fäster djupt i underlaget och

har god ljusbeständighet. MURFAST bättras lätt vid t ex mekaniska skador, färgen skäckar ej. MURFAST fäster på betong, puts, tegel, eternit. En vackert nyanserad färgskala ger rika möjligheter till önskade färgsättningar, kulörerna kan även blandas inbördes.

Ytterligare en fördel: **MURFAST kan appliceras vid låga temperaturer — ända ned till +4°C.**

OBS! MURFAST har god resistens mot kemikalier och är därför utmärkt även på invändiga ytor, som utsätts för stora påfrestningar — industrilokaler, tvätterier, bryggerier, tvätthallar etc.

GEVEKO INDUSTRI AB

MAGASINSGATAN 3
GÖTEBORG C
POST: BOX 2345 GÖTEBORG 2

FABRIK: MARIEHOLMSGAT. 38
GÖTEBORG N
TELEFON: 031/17 29 45